

Kedves olvasók!

Miközben ezt a cikket írom, már a magazinunk negyedik számának véglegesítésénél tartunk. Amikor 2023 októberében felvettem kolléganőimnek a saját magazin kiadásának ötletét, csak félénken kérdezősködtek a talán merész tervem részleteiről. Miután megbeszéltük az első tervezett témákat, természetesen felmerült a róluk a kérdés: mit fogunk a következő lapszámokban közzétenni, ha már minden fontosat közzéteszünk most? Már a negyedik számnál tartunk, és sem most, sem az előző számokba nem fért bele minden amit meg szeretnénk volna osztani Önökkel intézményünk mindennapjairól, életéről. Örülök, hogy minden szám előkészítésébe sikerül bevonnunk az időseinket, akik szívesen osztják meg élményeiket.

Miért döntöttünk úgy, hogy magazint adunk ki?

Azért, hogy mások is lássák, mit csinálunk, hogy tájékoztassuk Önöket a mindennapjainkról, hogy lássák, az intézményben zajló élet nem unalmas, hogy biztosak lehessenek abban, hogy szeretteik jó kezekben vannak. Kolléganőink nap mint nap azon dolgoznak, hogy időseinkről gondoskodjanak, hogy ők jól érezzék magukat nálunk, hogy az itt tartózkodásuk megérdemelt pihenés legyen számukra. Ne kelljen azon aggódniuk, fel van-e írva a gyógyszerük és be van-e fizetve minden számlájuk?

Lapunk mostani számában olyan témákat is érintünk, amelyek gyakran szóba kerülnek, amikor elérkezik a rettegett pillanat, egy hozzátartozó intézménybe helyezése. Hogyan lehet megbirkózni azzal

folytatás a 2. oldalon

a ténnyel, hogy hozzátartozóját intézménybe tervezni elhelyezni? Sajnos ez a legtöbb családban még mindig tabu, és az utolsó pillanatig halogatják ezt a lehetőséget. A családok általában már tizenkettő után öt perccel érkeznek elhelyezési kérelemmel, amikor az elhelyezés sürgős és halaszthatatlan. Ilyen esetekben csak várólistára tudjuk tenni a kérelmet, és azt javasoljuk, hogy vegyék fel a kapcsolatot más intézményekkel. A magazinban az intézményi együttélés kérdését is tárgyaljuk, ami sok idős embert aggaszt, mielőtt intézménybe kerülne. Az elmúlt hónapokban is igyekeztünk változatosabbá és élvezetesebbé tenni lakóink mindennapjait. A szokásos tevékenységek mellett kirándultunk a malonyai arborétumba. Minden résztvevő tiszteletet érdemel, hiszen vállalták a számukra már hosszú és fárasztó utat és az ottani terepviszonyokat. Az ottani virágok illata, színei és szépsége mindenkit elvarázsolt, az idősök pedig egy időre elfelejtették fájdalmaikat és aggodalmaikat. Nagyon örülünk, hogy idős lakóinknak tudunk olyan szegleteket mutatni, ahol eddig még sosem jártak és új élményekben részesülnek. Az előző szám megjelenése óta számos szép pillanatot éltünk át, együtt ünnepeltük a karácsonyt, a megható kulturális program előtt kétnyelvű szentmisét mutatott be Maroš Lovič és Nagy Péter plébánosok. A vidám szilveszteri ünnepség után, januárban a helyi templomban szentmisét mutattak be intézményünkért, alkalmazottainkért

és lakóinkért. Farsangi mulatságban volt részünk, és ellátogattunk a Galántai Honismereti Múzeumba. Az idősök részt vettek a vágsellyei tájházban megrendezett majális ünnepségen, ahol feldíszítették a májusfát és együtt énekeltek a gyerekekkel. Jártunk a nemeskajali Gergáczt kertészetben, ahol az idős hölgy lakóinkkal közösen virágokat választottunk a kis kertünkbe, hogy az udvaron való séta balzsam legyen a szemnek és a léleknek egyaránt. Szeretnénk megköszönni a Gergáczt családnak a gyönyörű virágokat, amelyeket ajándékba kaptunk. Az elmúlt hónapokban a terápiás kutya is látogatott minket, és egy gyógytornász, Iveta Kubicová is rendszeresen tartott foglalkozásokat. Lakóink már izgatottan készülődnek a III. családi napunkra. Talán ez az egyik legközkedveltebb esemény számukra az egész év folyamán. Engedjék meg, hogy ezúton megköszönjem azoknak, akik adójuk 2%-át nekünk adományozzák. Ezekből a forrásokból is rendszeresen biztosítjuk a sóbarlang-látogatásokat, gyógytornász foglalkozásokat, kulturális eseményeket, kirándulásokat és nem utolsósorban alapanyagot is vásárolunk a különböző kézműves foglalkozásokhoz.

Hadd köszönjem meg minden munkatársam munkáját, hogy velünk voltak, mellettünk álltak. Minden olvasónak szép, élményekben dús nyarat kívánok.

*Mgr. Balogh Juhos Melinda MBA
A Solidaritatus idosek otthona
es specializalt intezmeny menedzsere*

Gondoskodó angyalok a Solidaritatusban

A Nyitra Megyei Önkormányzat elnöke Ing. Branislav Becík PhD március 17-én ünnepélyes keretek közt adta át a szociális szolgáltatásokban tevékenykedő alkalmazottaknak a „Gondoskodó Angyal” elismeréseket.

Az elismeréseket menedzsment, egészségügyi-szociális, ápolói és egyéb munkatársak kategóriákban adták át. A díjátadás célja, hogy felhívja a figyelmet a szociális intézmények dolgozóinak rendkívüli tevékenységére, kiemelve kiváló munkájukat, és elismerje az egyes szociális intézmények munkatársait.

Intézményünk a egészségügyi-szociális terület kategóriában a legfiatalabb kollégánknak, Szekeres Alexandrát jelölte. Bár nem nyerte el a Gondoskodó Angyal díjat mint jelölt, de az ünnepélyes eseményen átvehette Branislav Becík elnöktől az elismerő oklevelet az elvégzett munkájáért. Itt felmerülhet a kérdés, hogy miért éppen a legfiatalabb alkalmazottat jelöltem?

Ennek a fiatal személynek a jelölésével szeretnénk vonzóbbá tenni ezt a szellemileg és fizikailag is megterhelő munkát a fiatalok körében. Az egészségügyi és szociális szférában több fiatal egészségügyi dolgo-

zóra lenne szükség, akik számára olyan háttérrel kell kialakítani, amely megmutatja, Szlovákiában is lehet jó körülmények között dolgozni és hogy a szülőföldjükön is értékelik és meghallgatják az innovatív ötleteket. Érezniük kell, hogy munkájukat elismerik és sikereket érhetnek el ezen a területen.

Saška, ahogy mindenki hívja, 2019. július 1-je óta dolgozik csapatunkban. Néhány héttel azután, hogy sikeresen befejezte a Nyitrai Egészségügyi Középsiskolát egészségügyi asszisztensként jött hozzánk dolgozni és azóta hűséges munkatársunk. Már a kezdetektől érezhető volt szociális érzékenysége, az idősekkel való kedvessége. Munkáját alázattal, szeretően és magától értetődően végzi.

Az idősebb kolléganőinket is gyakran igyekeznek mo-

tiválni úgy a munkában, mint a továbbképzési lehetőségek területén. Viselkedésével megcáfolja az általános nézeteket, miszerint a fiatalok nem akarnak dolgozni, csak pihenni, és sok pénzt keresni kevés munkával. Saška az egyik kulcsfontosságú munkatársunk, aki mindig jobban akarja tenni a dolgát. Éppen ezért próbáljuk motiválni, hogy érezze: nemcsak az idősebb generáció méltó a hasonló elismerésekre. Ebben a szektorban kevés a fiatal, és tudatosítanunk kell, hogy nélkülük a jövőben nem fogunk tudni működni.

Szívből gratulálunk Saškának, és bízunk benne, hogy sokáig része lesz a csapatunknak.

Mgr. Balogh Juhos Melinda, MBA

Szakmai konferencia a Magas-Tátrában

Április végén a Magas-Tátrában rendezte meg a Szociális Szolgáltatók Szövetsége soron következő XXVI. szakmai konferenciáját. A kétnapos program során többek közt felszólalt Marián Valentovič, a munka-szociális és családjogi minisztérium államtitkára, akitől részleteket tudtunk meg a szociális törvény tervezett reformjáról és a változásokról. A konferencia egyik fő témája a szociális szolgáltatásokban dolgozók stabilizálása volt. Az ő munkájuk és elkötelezettségük a szociális szolgáltatások alappillére. A panelbeszélgetés résztvevői egyetértettek abban, hogy az állam részéről is szükséges támogatni és attraktívabbá tenni a szociális szférát annak érdekében, hogy a fiatal generáció számára is vonzóbb legyen. A konferencia második napján a panelbeszélgetés résztvevői az egészségügyi dolgozók kompetenciáiban várható változásokról, képzésükről, valamint egy

új szakma megjelenéséről is beszéltek, amely elsősorban a szociális szolgáltatások és a hosszú távú gondozás területén jelentene fontos előrelépést. Monika Jankechová professzor, az egészségügyi minisztérium egészségügyi oktatási osztályának igazgatója szintén elismerte, hogy szükség lenne az állami ösztöndíjakra, amelyek még vonzóbbá tehetnék az egészségügyi oktatást. Sajnos viszont nem terveznek változást abban az irányban, hogy a középfokú egészségügyi iskolák végzősei a négyéves tanulmányaik befejezése után egészségügyi nővérként tudjanak dolgozni, ehhez további három évnyi főiskolai tanulmányra van szükség. A konferencián lehetőségünk volt különféle új technológiák, berendezések megismerésére is, amelyek javíthatják és megkönnyíthetik a szociális ellátásban dolgozók munkáját.

Mgr. Balogh Juhos Melinda

Az adminisztráció is része a munkánknak

Az idő gyorsan repül, körülöttünk minden modernizálódik, digitalizálódik, lassan helyettünk gondolkodik. Ez alól az egészségügy fejlődése sem kivétel, amely nagy kihívást jelent az ápolói személyzet számára is. Sajnos nem elengedő a beteg meghallgatása, a szívélyesség, de foglalkoznunk kell az új információk elsajátításával, a technológiával, az új eljárásokkal, úszunk kell az árral, különben lemaradunk, nem leszünk képesek helytállni a hivatásunkban.

Az ápolói képzést – mint kevés szakmák egyikét – az egészségügyi szolgáltatókról szóló 578/2004. évi törvény szabályozza. Érvényesül a folyamatos, egész életen át tartó képzés elve. Néhány évvel ezelőtt átestünk egy világválságon, amely kemény követelményekkel járt nemcsak az egészségügyi személyzet, hanem az összes érintett személy számára fizikai és lelki szempontból egyaránt. Nem akarok visszatérni azokhoz a körülményekhez, amelyek között éltünk és dolgoztunk, hogyan korlátoztak bennünket a személyes és szakmai életünkben is. Amit azonban kiemelnék, az az oktatás színvonala, amely súlyos veszteségeket szenvedett el abban az időszakban, és bár azt tapasztaltuk, hogy képesek vagyunk szembenézni a kihívásokkal, de be kell hoznunk a lemaradást.

Májusban az egyik kolléganőmmel részt vettünk egy konferencián Léván, ahonnan további gyakorlati információkat hoztunk haza, amelyekre szükségünk

van a lakóinkért végzett munkánkban. Sok szó esett arról is, hogy az egészségügyi nővérek munkája még mindig főként adminisztrációból áll. Egyszerűen fogalmazva, ami nincs papíron, az nincs elvégezve. A nővéri munka nem csak gyógyszerek kiosztásából, sebek kezeléséből vagy vérvételből áll. A munkánk sok más feladatot is magába foglal, amelyet kevesen látnak és csak azt veszik észre, hogy a nővérke megjelenik majd ismét eltűnik. Rengeteg a „papírmunka” és sajnos ez az ápolók kliensekkel eltöltött idejének rovására megy. Fontos a lakókkal való mindennapi tevékenységek alapos dokumentálása, nem utolsósorban az egészségügyi biztosítóba való rendszeres jelentés is, ami szükséges ahhoz, hogy jól működhessünk.

Intézményünkben egy csapatként kell együttműködnünk és olyan környezetet kell teremtenünk, amelyben lakóink nem érezhetik a bürokrácia negatív hatásait és mindig legyen valaki a közelben és kéznél, ha épp szükség van rá. Mindannyiunknak képezni kell magunkat, végeznünk kell a munkánkat. A munkánkat alaposan szeretnénk végezni, és nem a statisztikákért, hanem a valódi minőségért és a közös pozitív névjegyünkért.

*Mgr. Komlósi Natasa, MBA
Az egészségügyi részleg vezetője*

Modern metódusok az ápolásban

Májusban kolléganőmmel, Antal Janka nővérkével részt vettünk egy érdekes konferencián, melynek címe: „Otthoni ápolás a változás folyamatában”, amelyre Tatranské Matliareban került sor. A rendezvény az otthoni ápolás területének aktuális kihívásaira és újításaira összpontosított, amelyek a betegek változó igényeit és az egészségügy modern trendjeit tükrözik. A konferencia során a szakemberek új módszereket mutattak be, amelyekkel az otthoni betegellátás minősége javítható. Szó esett a jogszabályi változásokról, a szolgáltatások digitalizációjáról, valamint a multidiszciplináris csapatok fontos szerepéről az ellátási folyamatban.

Az ilyen konferenciákon és képzéseken való részvétel jelentős előnyökkel jár a mindennapi munkánk szempontjából az idősök otthonában. Új ismereteket nyújt, amelyek segítenek javítani az ellátás minőségét, növelik a személyzet professzionalizmusát, és lehetővé teszik számunkra, hogy hatékonyabban re-

*Antal Jana nővérke és Alexandra Szekeresová
egészségügyi asszisztens a konferencián*

agáljunk a lakóink aktuális igényeire. A konferencia nagyon hasznos és inspiráló volt, sok értékes ismeretanyagot adott, amelyek minden bizonnyal hozzájárulnak az ellátás minőségének javításához az idősök otthonában.

*Alexandra Szekeresová
egészségügyi asszisztens*

Tevékenységeink a művészet és történelem tükrében

Szakmai tevékenységeink elsődleges célja, hogy azok értékes időtöltést, és elegendő ingerforrást nyújtsanak idős lakóink számára, amelyek pozitívan hatnak nemcsak a fizikai egészségükre, a szellemi jólétükre, hanem a szocializálódás folyamatára is. Az időskori gondozásra szorulóknak részére az intézményünkben szervezett programok úgy vannak kialakítva és összeállítva, hogy a tevékenységek jellege kellően változatos legyen. Ilyen programok közé tartoznak például a kirándulások, a tanulmányutak, a múzeum- és kastélylátogatások és további események.

Februárban lakóinkkal Galántára utaztunk egy egyedülálló ékszer- és pipakiállításra. Otthonunk lakói izgatottan várták ezt a kirándulást. A Galántai Honismereti Múzeumban megrendezett kiállítás keretében megtekinthették többek között Petra Tóth szlovák ékszer- és formatervező művész által készített munkákat is. Az ékszerész és tervező a szlovák népművészet és hagyományos díszítőmotívumok ihlette ékszerek készítésére specializálódott. Nagy örömeinkre Szlovákia 25 történelmi régiójában készült népviseleti fotókiállítással is megörvendeztetett bennünket. A „A pipák története” című kiállítás megtekintése során a látogatók 400 kiállított pipát tekinthettek meg. Ezek között főként klasszikus darabok voltak, de akadtak érdekes és egészen bizarr példányok is. Az alábbi pár sorban a kiállításon részt vevő lakóink szeretnék megosztani Önökkel a múzeumban szerzett ismereteiket és élményeiket:

Soňa Ulická:

„Örömmel és csodálattal vettünk részt Petra Tóth ékszerész és tervező kiállításán, amely az Ékkövekkel díszített ösvény (Vyšperkovaná cesta) címet viselte. Megtudtam, hogy Petra Tóth szlovák ékszerkészítő a kiállított gyönyörű ékszerek készítése során a szlovák népi motívumokból merített ihletet. Csodálatos finomsággal és eleganciával ötvözte a hagyományos motívumokat a modern dizájnnal. A szerző rámutatott országunk szépségére és gazdagságára, amelyet népi motívumok és szimbólumok inspiráltak. Az ötleteket népviseletekből, népi bútorekből, lakástextíliákból, falfestményekből vagy kerámiákból gyűjti. Projektjei között szerepel a Jasnán megrendezett sí világbajnokság győztese, az amerikai sielő, Mikaela Shiffrin koronája, valamint a Miss Universe verseny győztesének járó korona is. Az ékszerek viselhetők, és finomságukkal a női szépség igazi díszei lehetnek. Petra lehetővé tette, hogy a szlovák kulturális örökség ragyogjon a szlovák szintéren.”

Štefan Novák:

„Februárban részt vehettünk a „A pipák története” című kiállításon, amely a pipák több ezer éves történetét mutatta be. Nagyon kedves idegenvezetőnk, Pukkai Judit, érdekes történeteket mesélt a pipázás gazdag kultúrájáról és történetéről. Megismerhettük a régész és történész Novák Margaréta figyelemre méltó eredményeit, továbbá betekintést nyertünk a lassúsági pipaszívó versenyek izgalmas titkaiba is. Tudomásunkra jutott, hogy Novák Margaréta, bár ritkán gyűjt rá a pipájára, 2011 óta rendszeresen részt vesz a lassúsági pipaszívó versenyeken. Úgy tapasztalja, hogy a férfiak örömmel fogadják a női versenyzőket és klubtagokat, nem tapasztalható elutasítás a részükről. A terem hátsó falán pedig egy izgalmas kiállítást tekinthettünk meg híres emberek pipával készült fotóiból. Elmondta, hogy régen, amikor az emberek dohányozni akartak, bármilyen anyagból készítettek pipát. Amerikában kukoricából, máshol fából, tengeri habból, cseresznyefából, porcelánból és más anyagokból is készítettek pipákat. Láttunk vadászmotívumokkal díszített, valamint holland fából készült pipákat is, amelyeken John F. Kennedy vagy Napóleon császár volt látható. A legextrémebb pipán egy tyúk lábát ábrázolták. Az idegenvezető elárulta, hogy a 19. században Belgiumban a lassúsági pipaszívó versenyeken a férfiak egy kocsmában mérték össze pipázási ügyességüket. A pipát a versenyzők először egy alumínium tartóból választották ki, majd a bíró három gramm dohányt tömött bele. A gyújtáshoz egy perc állt rendelkezésükre, utána a gyufákat elvetették tőlük. A győztes 1 óra 28 percen keresztül pipázott, miközben jelentős mennyiségű sört fogyasztott el. Nagyon érdekes volt a kiállítás, megtudtam, hogy Nyitrán létezik egy helyi gyűjtőkből álló pipaklub, amely célja a szórakozás mellett az is, hogy megőrizzék a pipázás hagyományait Szlovákiában”

*Mgr. Benkő Ibolya
szociális rehabilitációs szakdolgozó*

Arborétumban jártunk

A közvélemény rutinszerűnek, vagy akár unalmasnak is képzelheti az életet egy idősök otthonában. Maguk elé képzelhetnek egy képet, amiben az idősök naponta meleg ételt kapnak, tiszta ruhában sétálnak a tiszta folyosókon, üldögélnek. Az egyik ember olvas, a másik kötöget, ketten sakkoznak, egy fehér hajú, bézs pulóveres néni pedig lélegzetét visszafojtva nézi a már jól ismert szappanopera 550. epizódját. Egy külső szemlélő számára úgy tűnhet, hogy már évek óta csend uralja a teret, amit csak az itt-ott felbukkanó, napi gyógyszereket osztogató nővérke tör meg. Tipikus jelenet lehet akár egy tévéfilmből. A kérdés csak az, hogy hagyjuk-e ebben a tévhitben a nyilvánosságot, vagy megosszuk-e velük a tapasztalatainkat, élményeinket? Nos, mi szívesen megosztjuk Önökkel. Májusban, amikor a természet teljes szépségét mutatta, időseinkkel ellátogattunk Szlovákia legjelentősebb és legszebb arborétumába, az Aranyosmaróti járásban található Malonya községbe. Saját járművel utaztunk és tele voltunk elvárásokkal. Érkezésünkkor egy 67 hektáros parkban találtuk magunkat, ahol több mint 2300 fa, virág és díszcserje fogadott bennünket, melyek a Földközi-tenger térségéből, Amerikából, Afrikából és Ázsiából származnak. A kirándulást előre megterveztük, az arborétumban a személyzet vezetett bennünket. A park meghatározó eleme Dr. Ambrózy István, Ambrózy-Migazzi gróf

kastélya, aki egyben alapítója is volt ennek a gyönyörű helynek. Az idegenvezető különféle fajtájú és színű növényzettel szegélyezett ösvényeken vezetett minket. Az Ambrózy park képezi a park magját, ahol különböző színű rododendronok virágoztak. Beavattott minket az arborétum létrejöttének történetébe, bővítésébe és abba is, hogy hogyan cserélték, ültették el a növényeket, magokat, hogyan tartják egész évben teljes szépségében a parkot. Ezen a kis kiránduláson 11 járó-, illetve korlátozott járású lakónk, valamint 7 alkalmazottunk vett részt. A séta végén megegyeztünk, hogy visszajövünk, amikor a rózsák is mind virágozni fognak.

*Mgr. Komlósi Natasa, MBA
az egészségügyi részleg vezetője*

Együttműködünk a vágsellyei levéltárral

A Nagyszombati Állami Levéltár, Galántai Fióklevéltára, Vágsellye és a vágsellyei Pázmány Péter Tudományos Társaság szorosan együttműködik intézményünkkel. A levéltár munkatársai rendszeresen részt vesznek az otthon lakóinak társadalmi életében, így segítve a közösség összetartását. Májusban, Bugyinszky Klaudia és Szekeres Kovács Judit levéltárosok egy nagyon érdekes történelmi előadással készültek a lakók számára. Ezúttal Vágsellye és környéke múltbéli zsidóságára fókuszáltak. Klaudia az előadásában

a zsidó oktatásra és az iskolaépületekre helyezte a hangsúlyt, míg Judit a helyi zsidó hitközségek kialakulásáról, a már nem létező épületekről, például a zsinagógákról és a rituális fürdőkről mesélt lakóinknak. Az érdekes és rendkívül tartalmas előadást követően a szakmai tapasztalattal rendelkező előadók türelmesen válaszoltak idős lakóink kérdéseire, majd szeretettel meghívták őket a júniusi nyílt napokra. A meghívást elfogadtuk és örömteli és tartalmas délutánt tölthettünk el a levéltár épületében. Megtekinthettük az „Az ember élete a levéltári iratokban” és a „Az építészettörténete a régióban. Jelentős személyiségek és épületek hatása Csallóköz és Mátyusföld kulturális örökségére” című kiállításokat. A játékos kvíz és agytorna után a kedves és figyelmes idegenvezető által vetített érdekes dokumentumfilmek még inkább felejthetlenné tették az élményt.

*Mgr. Benkő Ibolya,
szociális rehabilitációs szakdolgozó*

Egy nap a Földért – egy élet az idősekért

Az idősök otthonában mi is minden évben megemlékezünk a Föld napjáról, amely a környezetvédelmi tudatosságra és a fenntarthatóságra is emlékeztet bennünket. Földünk jövője elválaszthatatlan attól, ahogyan bánunk az emberekkel – különösen azokkal, akik egész életükben építették közösségeinket. A Föld napja alkalmából szervezett közös tevékenységek nemcsak a természet védelmét szolgálják, hanem hozzájárulnak közösségünk összetartásához és lakóink jó közérzetének javításához is. A növényültetés, szemétszedés, újrahasznosítás és környezetünk szépítése nemcsak környezetvédelmi szempontból fontos, hanem az időseket emlékezteti arra is, hogy a természet iránti tisztelet és gondoskodás az életkorunktól függetlenül az életük része maradhat. Az „öko” vagyis a környezettudatos életmód néhány évtizeddel ezelőtt sokkal természetközelibb és egyszerűbb volt, mint manapság. Lakóink emlékei szerint akkoriban az emberek mélyen tisztel-

ték a természetet, és mindennapi életükben figyelmesen gondoskodtak a környezetükről. Sok család a saját kertjében termesztett zöldség- és gyümölcsféléket, gyógynövényeket, amivel nemcsak az étkezést tették fenntarthatóbbá, hanem a természet tiszteletét is kifejezték. Az emberek kevesebb műanyagot használtak, és a hulladékot gyakran komposztálták vagy más módon újrahasznosították. Az üres üvegeket, ruhákat, vagy régi tárgyakat megjavították, vagy más céllal hasznosították. Figyeltek arra, hogy ne pazarolják a vizet, például mosogatásnál vagy öntözésnél takarékoskodtak vele. A természet változásait az évszakok szerint követték, nem szennyezték feleslegesen a környezetet, és tudatosan éltek, anélkül, hogy külön „öko”-nak nevezték volna ezeket a magatartásokat. Ez az egyszerű, tiszteletteljes életmód ma is tanulságos számunkra, és érdemes visszatekinteni ezekre az értékekre, hogy megőrizzük és tovább vigyük a természet iránti szeretetet és felelősséget. Vajon hogyan nézett ki az „öko” néhány évtizeddel ezelőtt? Lakóink meséltek róla:

Molnár Ilona

„Az öntözéshez a vizet elektromos áram nélkül húztuk a kútról. A lánkra erősített vödörrel „húzott” vizet a növények locsolására, főzéshez, mosáshoz és más mindennapi szükségletekre használtuk. Télen, különösen a

jég vagy a hideg miatt, a víz kiöntésekor könnyen meg lehetett csúszni, és fennállt a veszélye annak, hogy belesünk a kútba.“

Lelkes Margit

„A mindennapi higiénia fenntartása komoly kihívás volt modern központi fűtés és vízvezeték hiányában, de a család kreatívan és együttműködve oldotta meg a problémákat. A vizet a kútról húztuk, egy ónedényben a tűzhelyen melegítettük fel. Csak szombaton fürdöttünk, de minden nap mosakodtunk. Megmostuk a testünket, kezünket, lábunkat, arcunkat, nyakunkat és az intim testrészeinket. A 7 gyerek egymás után fürdött. A hajunkat esővízzel öblítették le szüleink. A szappant saját maguk készítették zsírból, amit disznóváguasok során gyűjtöttek össze. Anyáink és nagyanyáink által szőtt törölközőkkel törölköztünk. Nem volt mindenkinek sajátja, az utolsónak már bizony csak vizes törölköző jutott.“

Lelovics Magdaléna

„A szennyes ruhát nem automata mosógépben mosták. Hetente egyszer mostak nagy mennyiségű ruhát, általában a kútnál. Nagymosást megelőző napon a ruhákat a teknőbe szappanos vízbe áztatták be. Másnap a ruhákat kézzel mosták a sparhelten melegített vízben. A fehér ruhaneműt kékkővel fehérítették. A mosásból nem keletkezett hulladék, csak a szennyes víz, amit a ház előtt lévő árokba öntöttek. A ruhákat nem szárítógéppel, hanem kötelekre teregetve szárították az udvaron vagy a padláson. A kötél a kerítéshez, vagy pedig az udvaron egy fém oszlophoz, a padláson pedig a gerendához volt erősítve. A kerítésre főként munkaruhát vagy pelenkát teregettek”

Benčík Erzsébet

„A megszáradt ruhát összegyűjtötték és összehajtogatták. Két vasalóval vasaltak. Amíg az egyik vasalót a forró tűzhelyen melegítették, addig a másikkal vasaltak. A fiatal anyukák kipróbálhatnák ezt a módszert is.”

Majernik Piroska

„Ha valamelyik ruhadarab elhasználódott vagy kilyukadt, újrahasznosítottuk, új ruhát varrtunk belőlük, vagy az ún. rongyásnak adtuk le, aki rongyokat gyűjtött a faluban. A tapasztaltabb háziasszonyok régi rongyokból szőnyegetek és díspárnákat szöttek. Az ételt sem dobtuk ki. Régen a kertekben termesztett zöldségféléket és gyümölcsöket különbözőképpen hasznosítottuk. Télen a nyári hónapokban tartósított gyümölcsökből és zöldségekből süttünk és főztünk. Fontos volt minden termést felhasználni. A gyümölcsöt és zöldséget többnyire frissen fogyasztottuk, de azért aszaltunk is, főként szilvát, továbbá kompótot és lekvárt főztünk be. Néhány helyen alkohol is készült belőlük.”

*Mgr. Benkő Ibolya
szociális rehabilitációs szakdolgozó*

Hagyományok, amelyek összekötik a generációkat

Az idő múlásával az idősebb generáció tagjainak életkora növekszik, de életkedvük, mosolyuk és a hagyományok iránti elkötelezettségük mindig megmarad. Ez azt mutatja, hogy a fiatalosság nem csupán a kor kérdése, hanem a hozzáállás és a nyitottság is nagyon fontos az élet élvezetéhez és a hagyományok továbbadásához.

Április utolsó napján örömmel fogadtuk a meghívást a vágsellyei tájházba egy szép május elsejei eseményre, ahol a helyi alapiskola tanulóival közösen májusfa

állításával ünnepeltük a tavasz érkezésének hagyományait. Az eseményt a Nyitramenti Múzeum munkatársai szervezték, céljuk pedig az volt, hogy ez a szép május elsejei hagyomány összekösse a generációkat. A gyerekek megtudhatták, hogy a május nemcsak a szeretet és szerelem hónapját jelenti, hanem a mágikus védelem és a jó termés reményét is szimbolizálja. A népszokásokról tartott előadásba és beszélgetésbe lakóink is bekapcsolódtak, ami nemcsak a fiatalok és az idősek közötti kötődést erősítette, hanem a kulturális hagyományok továbbadását is szolgálta. „A májusfa díszítése, a koszorúk, színes szalagok és a jelképes ajándékok mind hozzájárultak ahhoz, hogy ez a nap különleges legyen a lányok és legények számára. A hagyomány szerint a magas és szép májusfa a fiatalember érdeklődésének mértékét jelezte, míg a májusfán elhelyezett koszorú akár eljegyzést is jelenthetett. A májusfa díszítése, az éjszakai májusfaállítás és az azt követő vigadalom mind hozzájárultak ahhoz, hogy az a nap tele legyen örömmel és közösségi élménnyel.”

A májusfa díszítése és állítása, a közös éneklés, valamint a napsütéses délután intézményünk udvarán

csak fokozta a jó hangulatot.

Lakóink lelkesedéssel idézték fel ezeket a régi emlékeket:

Lelovics Klára elmesélte, hogy a fiatal emberek azal mutatták ki érdeklődésüket a lányok iránt, hogy májusfát állítottak szívük választottjának. A május elsejét megelőző napon a legények már javában készülődtek: jegenyefát hoztak a közeli erdőből, díszítették a fa csúcsán található ágakat, gyakran krepp papírból készült szalagokkal, és egy üveg bort is kötöttek a fa ágára. Így állították fel a lány háza előtt, vagy az ügyesebbek az udvarukon. A testvérem is állított májusfát a sógornőmnek.

Ardeva Ivona elmlékei:

„A május elsejei felvonulásokat a gyerekkorom nagyon fontos részeként éltem meg. Az ablakokat a felvonulás irányában kellett feldíszíteni. Két zászlót kellett betenni az ablakba: a Csehszlovák Szocialista Köztársaság és a Szovjetunió zászlaját. Papírból fehér békegalambokat ragasztottunk az ablakokra, és az ablakpárkányokon elhelyezett vázákba pedig általában orgonát tettünk. Akkoriban mindenki köteles

volt részt venni a felvonulásokon, ahol színes szalagokkal és csehszlovák és szovjet zászlókat lengetve integettünk. A felnőttek nagy transzparenszeket vittek, rajta különböző feliratokkal. Legjobban a finom sült kolbásznak, pecsenyének, a férfiak pedig a bornak és sörnek örültek. Aznap mindent a munkáltató által biztosított jegyekért ingyen kaptunk. A zenés felvonulás mellett narancsot vagy mandarint is árultak – egy kilogrammot egy koronáért személyenként.”

Mgr. Benkő Ibolya
szociális rehabilitációs szakdolgozó

Történetek, amelyeket nem felejtünk el

Minden élet rejt érdekes személyes vagy szakmai történetet. Pontosan ilyen érdekes és az élet írta igaz történeteket szerettünk volna megörökíteni és megosztani Önökkel. Az örömeiket, a gondokat és a kihívásokat, amelyek réges- régen lakóinkat foglalkoztatták.

Michelová Valéria – orosz nyelv- és rajztanár

„Vágsellyén születtem” – kezdte történetét Valika asszony. „Édesanyám észrevette, hogy nagyon jól rajzolok, ezért beíratott egy pozsonyi pedagógiai iskolába, ahol művészetet tanultam. Ott még jobban megtanítottak rajzolni. Akkoriban az orosz nyelvet éppen csak bevezették kötelező tantárgyként. Még kevés orosz tanár volt, ezért úgy döntöttem, hogy ezt a nem könnyű nyelvet is megtanulom”

Pozsonyban egy lánykollégiumban élt. Iskolába járt, majd tanárnőként szépen öltözködött. Édesanyja gondoskodott róla, hogy szép ruhái legyenek. Maga is varrt neki és többet is varratott, hogy legyen tartaléka. Az iskola befejezése után Valika asszony először Vágsellyén, majd Pereden tanított, ahová Vágsellyéről busszal ingázott. „Szép falu volt, és a diákok nagyon szófogadók voltak. Az orosz nyelv meglehetősen nehéz volt, megtettem, amit tudtam. Azt akartam, hogy a gyerekek ne csak bemagolják a szöveget, hanem legalább egy kicsit értsék is. Először meg kellett tanítani őket az azbuka ábécé betűinek írására, majd a betűk szavakká való összeillesztésére, végül pedig a helyes orosz olvasásra. Nem volt könnyű. Nehéz volt mind nekem, mind a diákjaimnak. Nem adtam nekik rossz jegyeket, inkább megpróbáltam megtanítani nekik, amit nem tudtak, és utána osztályoztam őket. A szülők elégedettek voltak, hogy sokat tanítottam a

gyerekeiknek” – mondta mosolyogva Valika tanító néni.

A rajzórák már pihentetőek voltak. „Akkoriban nem sok eszköz volt – néhány ecset, tinta, szén. De a gyerekek a semmiből is tudtak alkotni. Fesztettük a természetet, a házakat, és a -nemzetek közötti békét és barátságot– erre volt akkoriban szükség. Rajzoltunk gyermekes családokat vagy egy falut aratás idején, és sok más gyönyörű képet is” – idézi fel a régi pillanatokot Valika. A tanárok nemcsak a tudásukat adták át a gyerekeknek, hanem megtanították őket élni, hinni és gondolkodni. És bár akkoriban vigyázniuk kellett, mit mondanak hangosan, úgy érezték, hogy tanárként hatalmukban áll valami fontosat létrehozni – a gyermekek lelkét. Amikor visszaemlékeztek azokra az évekre, az egyszerűségben szépség rejlett.

MUDr. Mláková Gabriela

Gabika a Kassai Orvostudományi Egyetemen szerzett diplomát háziorvosként. Az egyetemen ismerkedett meg a férjével, aki szintén ott tanult, de más pályát választott – belgyógyászatot, később tüdőgyógyászatot. Munkáltatójuk a Magas-Tátrában található Nová Lublanka-i katonai kórházba helyezte őket, ahol együtt dolgoztak. Ott állami lakást is kaptak. A kórházban, ahol együtt dolgoztak, külön szobáik voltak.

Mindegyiküknek megvoltak a saját betegek. „Háború utáni időszakban sok betegünk volt, többnyire asztmás férfiak. Különböző vizsgálatokat végeztünk náluk – röntgent, spirometriát és egyébeket. Természetesen vért is vettünk tőlük, ami elég nehéz volt, mert néhány súlyos betegnek már átszűrt és megke-

folytatás a 10. oldalon

ményedett vénája volt, így nehéz volt, de meg kellett oldanunk, hogy a megfelelő kezelést fel lehessen állítani. A betegeket az erkélyekre ültettük, hogy egy kicsit kint lehessenek a friss levegőn. Ott felügyelet alatt is álltak, arra az esetre, ha asztmás rohamuk lenne, és gyors segítségre lenne szükségük. A látogatás itt tilos volt. Injekciókat, tablettákat és egyéb kezeléseket adtunk nekik. Több hónapig kórházban kellett maradniuk, hogy megfelelően felépüljenek. Többnyire fiatalok voltak. A férjemmel élveztük, hogy segíthettünk az embereknek, és boldogok voltunk, amikor a kezelés bevált náluk, és úgy mehettek haza és újra teljes életet élhettek” - emlékezett vissza a doktornő.

Belovičová Gabriela – postásnő

Gabika asszony még kislány volt, amikor elkezdett segíteni édesapjának a szombati postakihordásban Vágtornócon. Az apja egész héten biciklivel nehéz nagy bőrtáskában szállította a postát. Tízéves kislánya azonban átvállalta a szombati postakihordást, hogy egy kicsit tehermentesítse, és azért is, mert már akkor is szerette, imádta csinálni.

„Plusz fizetést is kaptam érte. Az apám mindig adott nekem pár koronát, édesanyám még az összeget megtoldotta és

vettem szép ruhákat vagy valami mást, amire szükségem volt. Sose vettem hiábavalóságokat” – emlékszik vissza gyermekkorára Gabika asszony. Szabadidőmben, amikor 8 éves voltam, nagyon szerettem kötni és varrni a rokonoknak. Pályaválasztáskor már eltökélt volt, hogy postásnő szeretne lenni.

Egy kétéves iskola elvégzése után 18 évesen a vágsselyei postán kezdett dolgozni, és 35 évig dolgozott ott, kétszer volt szülési szabadságon, majd újra visszatért. Természetesen sokszor helyettesítette kollégáit is más településeken. Mindig felcsillant a szeme, amikor munkásságára emlékezett: „Szép idők voltak azok.

Segítettem az embereknek a csekkek kitöltésében, hívásokat kapcsoltam, néha, amikor távolsági hívásokat intéztem, három-négy központon keresztül Nyitrán, Pozsonyban, Eperjesen és sok más városban, ami elég sokáig tartott. Volt két ilyen fa telefonfülkénk a postán, ahová mindig beküldtem a telefonálókat, amikor a hívást kapcsolták. A postán különféle díszes táviratokat is kínáltunk születésnapokra, esküvőkre és különféle egyéb alkalmakra.” - mondja Gabika, aki mindig szeretettel emlékszik vissza a hivatására: Annak ellenére, hogy nehéz idők voltak, szerette a munkáját, mindig várta, hogy munkába mehessen.

Šmida Imre – nyomdász

Imre bácsi nyomdásznak tanult. Miután csatlakozott a vágsselyei nyomdához, egy vágvecsei barátjához adták tanoncnak, aki ezután Pozsonyba ment.

„Kemény munka volt, de szerettem. Írógépen cikkeket írtak nekünk, amelyeket aztán egy speciális nyomdába küldtek. Többféle nyomdánk volt, mechanikus, gáz- és kézi nyomda. A kézi nyomtatóban betűről betűre raktuk ki a szöveget, ez nagyon aprólékos munka volt. Aztán mindent gondosan ellenőriz-

nünk kellett, hogy ne legyenek hiányzó betűk vagy más helyesírási hibák. Ezután tudtuk csak elkezdni nagy mennyiségben nyomtatni.” - mesél a régi nyomdászat titkairól Imre bácsi.

Kötelező katonai szolgálatát is a katonaság nyomdájában töltötte Jihlava közelében, ahol katonai újságokat nyomtattak. Később rövid ideig egy könyvnyomdában dolgozott.

A nyomdában végzett munka rendszeres orvosi ellenőrzéseket is igényelt. A nyomdában dolgozóknál fennállt a megnövekedett ólomkoncentráció kockázata a vérben.

Šmida úr is rendszeresen járt ezekre a vizsgálatokra.

Sokáig minden rendben volt, de néhány év munka után nem voltak jók az eredményei és többé nem dolgozhatott a nyomdában: „Amikor megtudtam, sírtam, de nem tehettem semmit, ilyen az élet. Szerencsére volt egy szép hobbi is, vadásztam. Volt egy vadászkutyám is, és ez boldoggá tett. Szerettem vele sétálni az erdőben, és nézni az állatokat és a természet szépségeit. Kiürítettem a fejem, és más ötletek jutottak eszembe. A természet gyönyörű, békét és nyugalmat hoz a léleknek.” - zárta Imre bácsi.

Ezek a történetek arra emlékeztettek minket, hogy bár az idők változnak, munkájuk öröksége él tovább.

A tanárok, akik generációkat formáltak gyermekeké, a postásnő, aki a telefonközponton, leveleken és táviratokon keresztül kötötte össze az embereket, a nyomdász, aki kézzelfogható formát adott a szavaknak, az orvos – mindannyian olyan nyomot hagytak maguk után, amelyről a társadalom gyakran nincs is tisztában. Történeteik nemcsak visszatekintést jelentenek, hanem arra is emlékeztetnek, hogy minden szakmának megvan a maga jelentése és szépsége, ha szeretettel és becsülettel végzik.

Mgr. Dáša Šarayová
Szociális munkás

Emberi kapcsolatok a nyugdíjasotthonban

A nyugdíjasok közötti kapcsolatok kulcsfontosságúak a kiegyensúlyozott és aktív élethez. A barátságok, beszélgetések és közös tevékenységek hozzájárulhatnak ahhoz, hogy mindenki jobban érezze magát és kevésbé érezze magát magányosnak. Amikor az emberek olyan környezetben élnek, ahol nap mint nap ugyanazokkal az arcokkal találkoznak, barátságok alakulhatnak ki, amelyek gazdagítják az életet és örömet szereznek. Ezek a kapcsolatok nemcsak javítják a hangulatot, hanem erősítik az egészséget is, mivel a közös tevékenységek és beszélgetések segítenek megőrizni az elme és a test jó állapotát. A nyugdíjas otthonban fontos megtalálni azt a csoportot, akikkel kellemes az időtöltés – legyen szó közös étkezésekről, sétákról vagy játékokról. Gyakran ezek a mindennapi apró találkozások teremtik meg az összetartozás érzését és javítják az életminőséget. Sok idős ember újra megtalálja önmagát az otthonban, és „második fiatalságként” élhet át élményeket éppen azért, mert van idejük társas tevékenységekre és egymás megismerésére. Gyakori és talán természetes is, hogy néhány lakó félve, bizonytalansággal keres új ismerősöket. De nem kell félni: még egy kis lépés is a másik ember felé – például egy mosoly vagy köszönés – elindíthat egy új barátságot. Az intézmény szociális munkásai különféle programokat és tevékenységeket szerveznek, amelyek lehetővé teszik a többi lakóval való találkozást és hogy megtudják, ki mivel szereti tölteni az idejét. Mindenki tud valamit nyújtani a másiknak, ezért nem kell félniük bekapcsolódni – még a lakótársakkal töltött rövid idő is felüdítheti a napot és örömet szerez. Az idősek otthonában gyakori, hogy két lakónak – például két hölgynek – egy szobán kell osztoznia. Az ilyen közös lakhatás lehetőséget adhat arra, hogy erős barátság alakuljon ki, ugyanakkor

kölcsönös megértést és tiszteletet is igényel. Fontos, hogy mindkét fél elnéző legyen a másik szokásaival szemben, és próbálja megérteni, hogy mindenkinek megvannak a saját szükségletei és szokásai. A közös élet kellemes és gazdagító lehet, ha mindketten tisztelettel és odafigyeléssel közelítenek egymás felé. Ez nemcsak a magánélet tiszteletben tartását jelenti, hanem azt is, hogy nyitottak legyenek egymás támogatására és bátorítására. A konfliktusok apróságokból adódhatnak, ezért mindig jobb nyíltan beszélni a problémákról, mintsem hagyni, hogy az apróságok nagyobb nézeteltérésekké fajuljanak. Az otthon alkalmazottai mindig készek segíteni, ha tanácsra van szükség a közös lakhatás kérdéseiben. Ne feledjük, hogy éppen az őszinteség, a megértés és egymás támogatása teheti a mindennapokat kellemesebbé. A közös élet lehetőség arra is, hogy megtaláljuk azt a közel álló személyt, akivel beszélgethetünk, együtt nevelhetünk és jó hangulatban tölthetjük el napjainkat.

Mgr. Dáša Šarayová
szociális munkás

Szüleimet idősek otthonába? Önző vagyok vagy segíték rajta?

Sok ember számára érzelmileg nehéz feldolgozni azt a döntést, hogy a szüleit idősek otthonában helyezik el. Ez a döntés gyakran járhat büntudattal, szomorúsággal vagy kétségekkel. Teljesen rendben van, ha büntudatot, szomorúságot vagy akár szégyent érzünk. Fontos, hogy ezeket az érzéseket ne nyomjuk el, beszéljünk róluk, fogadjuk el őket. Ezek természetes részei a nehéz döntésnek.

Gondolkodjunk el azon, vajon miért hoztuk meg ezt a döntést!? Lehet több oka is. Például:

- Szüleinknek szakavatott gondozásra van szükségük a nap 24 órájában?

- Már fizikailag vagy szellemileg nem tudjuk biztosítani az otthoni ellátást?

- Biztonságot, támogatást és társas kapcsolatot szeretnénk biztosítani nekik?

Ha jó szándék vezérelt minket, nem kell büntudatot éreznünk. Nem mindenki rendelkezik azokkal a képességekkel, eszközökkel vagy idővel, amelyek elengedhetetlenek az otthoni ápoláshoz, gondoskodáshoz. A szeretteink gondozása rendkívül megterhelő, és nem a kudarc jele, ha ezt nem tudjuk otthon egyedül megoldani. Hívjuk őket, látogassuk meg őket, ezzel mutatva, hogy nem hagytuk el őket, csupán a gondozás formája változott. Szüleink a szociális intézményben, társaságban vannak, különböző szabadidős tevékenységeket élvezhetnek, és nem magányosak, mint otthon. Ha ezt tudatosítjuk, az megkönnyebbulést hozhat számunkra. A szeretet nem csak a fizikai jelenlétről szól. Olyan helyre vittük a szüleinket, ahol biztonságban vannak, ahol szakemberek gondoskodnak ró-

luk, akik képesek rájuk vigyázni úgy, ahogyan mi otthon már nem tudnánk. Ez nem árulás – ez más módon megnyilvánuló szeretet. Nem lehet mindent egyedül elvégeznünk, nem vagyunk szuperemberek. Ha valami nyomasztót érzünk, az azt bizonyítja, hogy fontosak számunkra. De semmiképpen sem jelenti azt, hogy rossz döntést hoztunk. Próbáljuk meg kicsit másként szemlélni a döntést: „Fontosak nekem – ezért akartam a legjobb feltételeket biztosítani számukra.” Adjanak időt maguknak. Nem kell azonnal „rendben” éreznünk magukat. Teljesen normális, ha fájdalmat érzünk. Látogassák meg őket, maradjanak kapcsolatban velük. Ezzel kifejezik, hogy továbbra is szeretik őket, és nem hagyták őket magukra. Keressenek támogatást barátaiknál, akiben megbíznak, beszélgessenek velük, ne tartsák magukban ezt a fojtogató érzést. Ha úgy érzi, ne szégyelljen pszichológushoz fordulni segítségért. Próbálja meg feltenni magának a kérdést: „Ha a szüleim teljes tudatánál lennének, és látnák, mennyire fáj ez nekem, mit mondanának?” Úgy hiszem, a legtöbb szerető szülő nem szeretné, hogy szenvedjenek. Az, amit átélnek, nagyon emberi. Este, amikor elcsendesedik a nap és egyedül maradnak a gondolataikkal, a fájdalom és a büntudat lehangosabban szólhatnak. Teljesen rendben van, ha szomorúságot vagy bánatot éreznek. Ez azt jelenti, hogy van szívük, és fontos Önöknek a hozzátartozójuk, és éppen azért, mert fontosak Önöknek a szeretteik, olyan döntést hoztak, amit a legjobbnak tartottak.

Mgr. Dáša Šarayová, Szociális munkás

Mikor és hogyan lehet belépni a nyugdíjas otthonba

Nagyon nehéz meghozni a döntést a hozzátartozóknak arról, hogy idős otthonba adják le az idős hozzátartozó elhelyezési kérését. A családtagok általában akkor keresnek bennünket, mikor már nem tudják biztosítani az otthoni gondozást és azonnali segítségre lenne szükség. Gyakran megtörténik, hogy kisebb-nagyobb baleset után nem tudják ellátni az addig ön-ellátó szülőt, nagyszülőt. Sajnos rögtön általában nem tudjuk fogadni a kérvényezőt ugyanis amint szabadul fel helyünk, felveszük a kapcsolatot a várólistán lévő személlyel.

A nyugdíjas otthonba és a specializált intézménybe olyan személyek kérhetik felvételüket, akik más személyek segítségére szorulnak vagy egyéb más komoly oknál fogva ellátásra van szükségük. A felvétel feltételeit a 448/2008 számú, szociális szolgáltatásokat szabályozó törvény határozza meg. Mielőtt az idős

személy kéri az otthonba való felvételét a lakhely szerinti városi vagy községi hivatalban, specializált intézmény esetében a kerületi hivatalban szükséges kérnie a rászorultsági határozatot. Ezt a lakhely szerinti hivatal adja ki orvosi leletekkel igazolt kérvény kitöltését követően.

Specializált intézménybe meghatározott betegségekben szenvedő személyek kerülhetnek (demencia, Alzheimer és Parkinson-kór, szklerózis multiplex), amelyek jelen vannak az idősek otthonában élők jelentős többségénél.

Abban az esetben, ha szükségük van segítségre, tanácsstalanok az elhelyezéssel kapcsolatban, forduljanak hozzánk bizalommal.

Mgr. Balogh Juhos Melinda MBA

A Solidaritatus idősek otthona és specializált intézmény menedzsere

ELÉRHETŐSÉGEINK

Solidaritatus idősek otthona és specializált intézmény

Zariadenie pre seniorov a špecializované zariadenie Solidaritas

Nemocničná 6669/1A
(a kórház park területén)
Šaľa 927 01

Az intézmény menedzsere

Mgr. Balogh Juhos Melinda, MBA
Tel.: 0908 430 869
solidaritatusno@gmail.com
info@solidaritatus.eu

főnövér, szociális munkatárs

Mgr. Komlósi Natasa, MBA
Tel.: 0915 166 136

Állandó szolgálat,
látogatások bejelentése
Tel.: 0908 109 447

Solidaritatus időszakos kiadvány, kiadja: **SOLIDARITATUS n.o.**, székhely: Nádszeg 659, 925 42,

Felelős kiadó: Mgr. Balogh Juhos Melinda, MBA, **Fotók:** Solidaritatus archívuma.

A kiadványban megjelent cikkek és fotók bármiféle másolása szigorúan tilos.

Grafikai elrendezés: Orbán Péter - XoxóPress, **Nyomja:** Fisher Tamás nyomdája, Pered